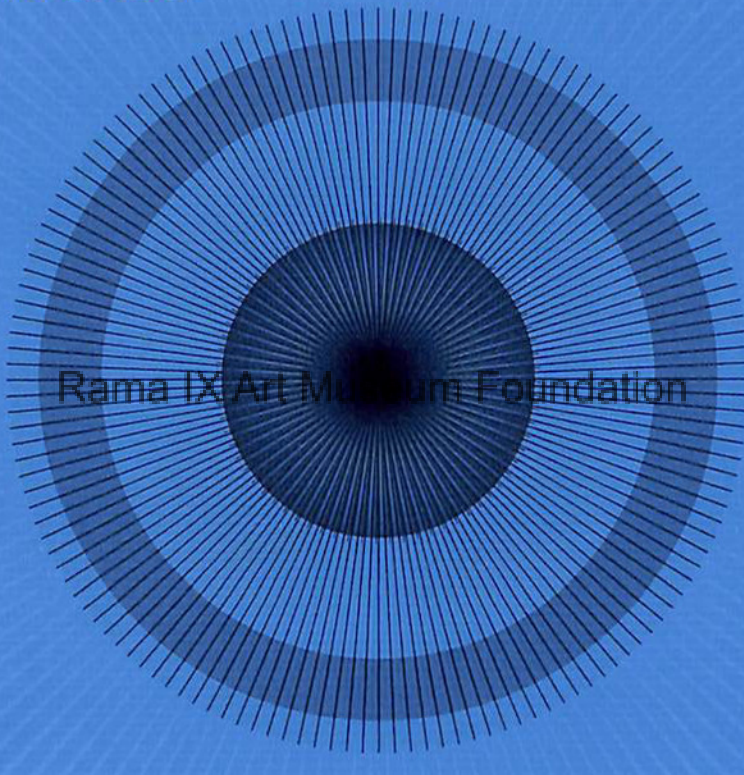

Vitalistic Photography 3

By The Vitalistic Group
The National Gallery
13th February - 13th March 2004

Rama IX Art Museum Foundation

Vitalistic Photography 3

Rama IX Art Museum Foundation

Itthi Khongkhakul

Pramuan Burusphat

Wisoot Suttigulvet

Jakraphun Thanateeranon

Naigana Homcham

Muay Parivudhiphongs

Ekkalux Nubtunesook

Porntaweesak Rimsakul

Prateep Suthathongthai

Introduction

คำนำ

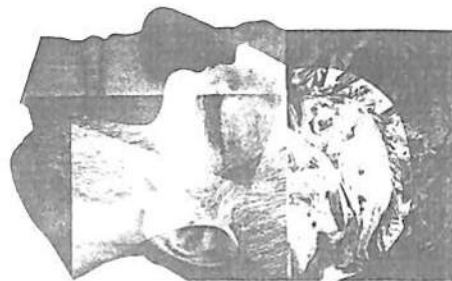
การถ่ายภาพในประเทศยุโรปและอเมริกาซึ่งดำเนินมาเป็นเวลานาน ตั้งแต่ปี ค.ศ.1839 โดยดาแกร์ (Daguerre) ชาวฝรั่งเศสผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิก (Pioneer) การถ่ายภาพคนสำคัญของโลก ในช่วงปี ค.ศ. 1930 ช่างภาพได้รับอิทธิพล (Influence) จากงานจิตรกรรม (Painting) การถ่ายภาพได้ใช้ทฤษฎี การจัดองค์ประกอบภาพ (Principle of Arrangement) ตามอย่างงานจิตรกรรม การถ่ายภาพแนวเหมือนภาพเขียน (Pictorial) ก็ยังคงใช้ทฤษฎีดังกล่าวอยู่ในปัจจุบัน

การถ่ายภาพในประเทศยุโรปและอเมริกาในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 เริ่มเปลี่ยนทิศทางจากถ่ายภาพบันทึก (Record) ตามแนวเหมือนภาพเขียน (Pictorial) ไปเป็นการถ่ายภาพตามแนวความคิดสร้างสรรค์ (Creative Photography) โดยศิลปินผู้บุกเบิกสองท่านคือ ลาสซ์โล โมโฮลีนากี และ แมนเรย์ เป็นผู้แนะนำ (Introduce) เข้าสู่การถ่ายภาพ

ต่อมา ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ช่างภาพกลุ่มหนึ่งได้พยายามผลักดันให้ภาพถ่ายได้รับการยอมรับว่าเป็นงาน ศิลปะประเภทหนึ่ง โดยมีอูเซน อาร์เก และโรเบิร์ต เดอมาซี ในประเทศฝรั่งเศส ฮิวโก เออร์เฟิร์ต ในประเทศเยอรมันนี พี.เอช.เอ็นเมอส์ในประเทศอังกฤษ เอ็ดเวิร์ด สโตนเซน และอัลเฟรด สติกลิตซ์ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ในปี ค.ศ. 1950 ช่างภาพได้กลับมาสนใจการถ่ายภาพ “แนวเหมือนภาพเขียน” อีกครั้ง ส่วนใหญ่เป็นการถ่ายภาพทิวทัศน์ สิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตประจำวันในสังคมมนุษย์ ช่างภาพที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นได้แก่ แอนเซล อาดัมส์ เอ็ดเวิร์ด เวสตัน อองรี คาทีเย เบรซอง และโรแบร์ตว์โรโน เป็นต้น

ในปัจจุบันการถ่ายภาพได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นด้านข่าวสาร ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านโฆษณาสินค้า ด้านโฆษณาชวนเชื่อทางการเมือง ด้านการศึกษา ด้านการแพทย์ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประวัติศาสตร์ ด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม ด้านการทหาร ด้านโบราณคดีและด้านศิลปะ เป็นต้น

การถ่ายภาพในทางศิลปะนั้นถูกนำไปใช้ในด้านพาณิชย์ศิลป์ (Commercial Art) เสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนน้อยได้ถูกนำไปใช้ด้านจิตรศิลป์ (Fine Art) โดยช่างภาพและศิลปินผู้ซึ่งใช้ภาพถ่ายเป็นสื่อ (Media) ในการแสดงออกทางสุนทรียะ (Aesthetic) ตามความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อม สังคมมนุษย์ ความงามในสารพัดสิ่ง ตลอดจนถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการ ตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล อันเป็นนามธรรม (Abstract) ให้ปรากฏขึ้นเป็นรูปธรรม (Concrete) เพื่อสื่อสารถึงผู้ชมงาน ต่อมาเมื่อภาพถ่ายได้รับการยอมรับว่าเป็นงานศิลปะ จึงได้ถูกยกระดับขึ้นมาทัดเทียมกับงานจิตรศิลป์ (Fine Art) แขนงอื่นๆ

ในปัจจุบันศิลปินภาพถ่ายได้พัฒนามาถึงยุคร่วมสมัย (Contemporary) แล้ว ซึ่งแนวทางการถ่ายภาพจะมุ่งเน้นความคิดสร้างสรรค์ และจิตนาการของแต่ละบุคคล (Individual Expression) เป็นสำคัญ ดังนั้นนักถ่ายภาพแนวสร้างสรรค์ (Creative Photographer) แต่ละท่านจึงต้องทำการค้นคว้าและทดลองสิ่งใหม่ๆ ไม่ซ้ำซากอยู่ที่เดิม จึงจะนับว่าเป็น นักถ่ายภาพแนวสร้างสรรค์ได้อย่างแท้จริง

Rama IX Art Museum Foundation

ภาพถ่ายที่นำเสนอในนิทรรศการ “Vitalistic Photography III” นับเป็นการแสดงภาพถ่ายของกลุ่มนักถ่ายภาพแนวสร้างสรรค์ ครั้งที่ 3

ครั้งที่ 1 จัดแสดงระหว่างวันที่ 8 - 24 พฤศจิกายน พ.ศ.2545 ณ หอศิลป์วิทยานิทรรศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ครั้งที่ 2 จัดแสดงระหว่างวันที่ 5 พฤศจิกายน - 3 ธันวาคม พ.ศ. 2546

ที่สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน ซอยอรธรการประสิทธิ์ ถนนสาธิต

และในครั้งที่ 3 นี้ จัดขึ้น ณ พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ หอศิลป์ ระหว่างวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ถึง 13 มีนาคม 2547

ในครั้งนี้นสมาชิกของกลุ่มได้เพิ่มจำนวนจากเดิม 5 ท่าน เป็น 9 ท่าน ซึ่งผลงานภาพถ่ายของแต่ละท่าน ต่างก็มีแบบอย่าง (Style) เป็นของตนเอง ผู้ชมนิทรรศการจะได้เห็นการถ่ายภาพในทิศทางใหม่จากนักถ่ายภาพแนวสร้างสรรค์ และหวังว่าท่านผู้ชมจะได้รับความรู้และความเพลิดเพลิน ในการเข้าชมนิทรรศการ ภาพถ่าย “Vitalistic Photography III” ในครั้งนี้

อิทธิ คงคากุล

4 กุมภาพันธ์ 2547

ในความเป็นศิลปะประชานิยม (Pop Art) นี้ของยัักษ์ก็เป็นตัวแทนของความไม่ดีก็เท่านั้นเอง ชาวบ้านร้านตลาดมีอาจจะเข้าไปถึงวาทกรรมความศักดิ์สิทธิ์ของยัักษ์ตนได้

เมื่อศิลปินร่วมสมัย ได้สะท้อนเรื่องราวโดยใช้ ตัวสัญลักษณ์ (Sign) ของความไม่ดี ความชั่ว ซึ่งเขาใช้หน้ายักษ์/หัวโขน แต่บังเอิญไปเหมือนหรือเหมือนกับหน้ายักษ์รูปเคารพของอีกฝ่ายหนึ่ง เรื่องราวของภาพที่ศิลปินว่าขึ้นมาตามสภาวะของสังคมสิ่งแวดล้อมแห่งยุค ที่มีภาพเปลือยเปล่านั้นของผู้หญิงอินเดียหญิงหน้ายักษ์อย่างชัดเจน จึงกลายเป็นภาพพื้นที่ของความขัดแย้งขึ้นมา จากที่ศิลปินต้องการที่จะสะท้อนให้เห็นถึงเหล่ายักษ์มารในสังคมที่สร้างปัญหามานานชนิด ที่จึงข่มขย้าคนที่อ่อนแอกว่า ซึ่งศิลปินนำผู้หญิงเปลือยมาเป็นสัญลักษณ์ แทนความอ่อนแอ

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ หรือเป็นเรื่องการตีความคนละตัวบทหรือด้วยเหตุผลใดๆก็ตาม ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พื้นที่แห่งความขัดแย้งกันระหว่าง ศิลปะชั้นสูง (High Art) กับ ศิลปะประชานิยม (Pop Art) นับวันจะถูกท้าทายมากขึ้น แต่การท้าทายนั้นจะไม่มีประโยชน์อันใดเลย หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ยอมรับวิถีคิดของการวิพากษ์ หรือไม่ยอมรับการตีความแห่งยุคสมัย

ในขณะที่เราถกเถียงกันเรื่องศิลปะชั้นสูงกับศิลปะประชานิยมกันอยู่ขณะนี้ เรื่องราว การฆ่า ช่มชืด การทำลายปา การคล่รับชั้น ความทุกข์เข็นของผู้คนนั้นเกิดขึ้นทุกนาที่ จนแทบจะเรียกได้ว่า ความรุนแรงทางสังคมที่เกิดจากพวกยัักษ์พวกมาร (ตามภาษาชาวบ้าน) นั้นถูกปกปิดไม่ให้เห็นในผลงานทางศิลปะน้อยมาก น้อยจนไม่รู้ว่ศิลปะทุกวันนี้สะท้อนเรื่องราวของอะไร

พื้นที่การแสดงศิลปะแต่ถูกสร้างวาทกรรมทาบทับไว้เรื่องราวของสิ่งต้องห้ามแล้ว งานศิลปะจะไปแสดงให้สาธารณะให้คนดูได้ที่ไหน แต่ถึงกระนั้นกรณีตัวอย่างในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่ต้องการปกปิดยังถูกเปิดเผยภายใต้สังคมแห่งการสื่อสารสังคมแห่งการบริโภคชาวยิ่งกว่าการกินข้าว

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีปรากฏการณ์การปะทะระหว่าง High Art กับ Pop Art ในพื้นที่แห่งนี้ และไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่จะมีปรากฏการณ์ ยิ่งปิดแต่ยิ่งถูกเปิดเผย และนี่แหละ คือปรากฏการณ์ทางศิลปะวัฒนธรรมในยุคหลังสมัยใหม่ที่เต็มไปด้วยความซับซ้อนและสับสนของการใช้อำนาจ ผ่านวาทกรรมของตัวแทน... แล้วใครเป็นตัวแทนของใคร มีอาจจะกล่าวล่วงรู้และต่างสวมหัวโขนกันทุกถ้วนหน้า

ศตวรรษที่ 21 ปี พ.ศ. 2547 พื้นที่กรุงเทพมหานคร เมืองทันสมัยมีรถไฟใต้ดิน มีรถ Sky Train โครงการเอื้ออาทร มีกระทรวงวัฒนธรรม มีกรมศิลปากรและสำนักงานศิลปะวัฒนธรรมร่วมสมัย ร่วมรับผิดชอบงานศิลปะและวัฒนธรรมของประเทศ แต่เหตุการณ์ทางศิลปะที่เกิดขึ้นใน พ.ศ. นี้จะต้องบันทึกไว้อย่างมีอาจจะปิดบังได้ เมื่อกรมศิลปากร มีคำสั่งห้ามแสดงผลงาน

จิตรกรรมของ นายสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ บางส่วน ดังที่เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 (ข่าวสด, The Nation) เรื่องคำสั่งห้ามแสดงผลงานนั้นเกิดขึ้นก่อนที่ศิลปินจะนำผลงานมาแสดงที่หอศิลป์แห่งชาติ ซึ่งจะมีขึ้นในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2547 สิ่งที่เราได้เห็นและเห็น ก็จากการเป็นข่าวและบัตรเชิญ รวมทั้งโปสเตอร์ (Poster) ที่ประชาสัมพันธ์งานออกไป สภาวะที่เกิดขึ้นยังเป็นการกระพือข่าวให้ผู้คนอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น ตามประกาศิตของสังคมบริโภคแตกต่วน ผลงานที่ไม่ได้แสดงกลายเป็นผลงานที่ถูกแสดงอย่างเปิดเผยและมีผู้ได้เห็นและชอบมากที่สุดกว่างานแสดงศิลปะใดๆ สิ่งที่ยัักษ์ห้ามแสดงก็ยิ่งจุดประกายคำถาม ให้กับวงการศิลปะร่วมสมัย ที่มีสำนักงานศิลปะร่วมสมัยมองอยู่ห่างๆ

คืนวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2547 รายการ “ถึงลูกถึงคน” ของสรยุทธ สุทัศนะจินดา ได้เชิญศิลปิน คือ สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ รวมทั้งคนบิตคณะ จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และอาจารย์ปรีชา เกาทอง ซึ่งถือว่าเป็นฝ่าย ศิลปะร่วมสมัย อีกฝ่ายก็เป็นตัวแทนจากกรมศิลปากร ซึ่งเป็นเจ้าของพื้นที่ หอศิลป์แห่งชาติ ถ.เจ้าฟ้า เมื่อรายการเริ่มขึ้นผลงานที่ถูกสั่งห้ามแสดง ก็ได้ปรากฏต่อผู้ชมเป็นล้านๆ นี่นับว่าเป็นการเปิดการแสดงศิลปะที่ถูกสั่งห้ามแสดงครั้งนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ศิลปะชั้นสูง (High Art) นี้ตัวแทนจากกรมศิลปากรมาอธิบายให้สาธารณะได้เข้าใจตามเงื่อนไขของรายการได้พรั่งพรูออกมา ทบวงด้วยอารมณ์ ความรู้สึก อย่างเห็นได้ชัด ความรู้สึกที่ถูกกลบหลู่ อารมณ์แห่งความไม่พอใจต่อผู้กระทำได้แสดงออกมา จนทำให้เชื่อได้ว่า “Taboo” นั้นมีจริงในสังคมที่เต็มไปด้วยความขมขื่น

ความศักดิ์สิทธิ์ของหน้ายักษ์ หรือหัวโขนพระพิราบน้าทองซึ่งเป็นยัักษ์ที่ทรงอิทธิฤทธิ์ และถือเป็นแบบสูงสุดด้านโขนละคร ที่ศิลปะการแสดง (Performing Art) เคารพกราบไหว้ นั้นถูกสร้างหรือสถาปนาด้วยวาทกรรมอย่างน่าสะพรึงกลัว จนไม่มีใครที่จะก้าวล้ำเข้าไปในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ ถึงแม้ว่ายัักษ์คือยัักษ์ตามประสาชาวบ้าน ที่มีอาจจะเล็กถึงน้อยความหมายแห่งความขมขื่นอันศักดิ์สิทธิ์ นั้นได้ด้วยความเชื่อของชาวบ้าน เห็นและรับรู้จากสื่อที่แสดงออกมา ยัักษ์ก็เหมือนดังความชั่ว ตัวมาร ที่เกี่ยวข้องกรรมทำเข็นให้ชาวพารา

The Vitalistic Group

ศิลปินกลุ่ม Vitalistic Photography ก่อตั้งขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2544 โดยการนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ อธิติ คงคากุล อดีตหัวหน้าภาควิชาทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศิลปินอาวุโสของวงการศิลปะในประเทศไทย สมาชิกในกลุ่มประกอบไปด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประมวญ บุรุษพัฒน์ อดีตหัวหน้าภาควิชาทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ศิลปินอาวุโสของวงการศิลปะในประเทศไทยอีกท่านหนึ่ง) คุณวิสูตร สุทธิกุลเวทย์ อดีตผู้อำนวยการหอศิลป์ร่วมสมัยสเปซ คุณนัยนา หอมแถม อดีตผู้จัดการหอศิลป์ร่วมสมัย สเปซ และคุณจักรพันธ์ ธนธีรานนท์ ศิลปินอิสระ

แนวความคิด และ อุดมการณ์ ของกลุ่มคือการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะภาพถ่าย ในรูปแบบที่ไม่ยึดติดหรือจำกัดอยู่กับ ความ "หยุดนิ่ง" ทั้งในเชิงทฤษฎี และ เทคนิคกระบวนการของศิลปะภาพถ่าย เพื่อตอบสนองเนื้อหาของผลงานที่สะท้อนจากประสบการณ์ และมุมมองในการดำเนินชีวิตของศิลปินทั้งห้าท่าน โดยเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2544 ทางกลุ่มได้นำเสนอ นิทรรศการศิลปะภาพถ่ายร่วมสมัย ณ หอศิลป์ร่วมสมัย ศิลปวิทยานิทัศน์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชื่อโครงการนิทรรศการ Vitalistic Photography ครั้งที่ 1 และในเดือนพฤศจิกายน ปีถัดมา ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากสถาบันเกอเธ่ย์ กรุงเทพฯ ในการรับเป็นเจ้าภาพจัดงาน นิทรรศการ Vitalistic Photography III ขึ้น จากการแสดงนิทรรศการทั้งสองครั้งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากกลุ่มศิลปิน คณาจารย์ และ นักศึกษาศิลปะ ตลอดจนกลุ่มคนในวงการศิลปะ และประชาชนทั่วไป

จากผลตอบรับดังกล่าว ประกอบกับปณิธานอันแน่วแน่ที่จะพัฒนาวงการศิลปะภาพถ่ายร่วมสมัยในประเทศไทยของกลุ่มที่มีตั้งแต่เมื่อครั้งก่อตั้งทางกลุ่มจึงมีความตั้งใจจะนำเสนอผลงานศิลปะของสมาชิกในกลุ่มสู่สาธารณชนอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ในปีพุทธศักราช 2546-2547 นี้ โครงการนิทรรศการศิลปะ Vitalistic Photography III จึงถูกกำหนดขึ้นระหว่างเดือน กุมภาพันธ์-มีนาคม 2547 โดยในครั้งนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อธิติ คงคากุล ยังคงมุ่งเน้นการแสดงออกในความงามที่องค์ประกอบศิลป์ (Art Elements) และการจัดองค์ประกอบศิลป์ (Principle of Arrangement) เป็นสำคัญ อาจารย์มีแนวความคิดว่า "ศิลปินทำหน้าที่ค้นหาความงามที่ซ่อนเร้น อยู่ในธรรมชาติ รวมทั้งความงามในวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมีอยู่ทั่วไป แต่คนส่วนใหญ่ไม่ได้สังเกตหรือให้ความสนใจจึงได้มองข้ามไป ศิลปินได้นำเอาความงาม ที่มีอยู่ในสิ่งเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็นรูปทรง สี สัน พื้นผิว แสงเงา ฯลฯ มาใช้เป็นวัตถุดิบ และได้ทำการสร้างสรรค์ โดยการตัดทอนต่อเติมจัดองค์ประกอบภาพใหม่"

ในงานชุดนี้อาจารย์ใช้เทคนิคด้านจิตรกรรมทำการเสริมแต่งให้เกิดความงามตามความคิดและจินตนาการ โดยมีได้ใช้เทคนิคทองมิดหรือใช้คอมพิวเตอร์แต่อย่างใด เมื่อกล่าวถึงเทคนิคที่ใช้คอมพิวเตอร์เสริมแต่งภาพนั้น ได้กลายเป็นที่นิยมแพร่หลายในวงการโฆษณาชวนเชื่อ แต่หาใช่ว่ามิได้มีศิลปินที่ทำงานศิลปะอย่างจริงจังด้วยเทคนิคนี้เลย ถ้าจะหาศิลปินไทยที่มีฝีมือระดับชั้นครูกับระบบดิจิทัลแล้วละก็ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประมวญ บุรุษพัฒน์ น่าจะเป็นหนึ่งซึ่งสิ่งนี้ยืนยันได้ในงานเทคนิค Digital Photo ในชุดนี้ของอาจารย์

คุณวิสูตร สุทธิกุลเวชย์ ศิลปินผู้สนใจความเป็นไปในสังคมและนำมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานศิลปะของเขาเสมอ ในครั้งนี้ วิสูตรเปรียบเทียบกับสังคมไทยในความพยายามสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาทดแทนสิ่งเก่า แต่สิ่งที่สร้างขึ้นมาก็ไม่ได้ดีกว่าสิ่งเก่าที่ยังคงมีอยู่ โดยนำเสนอภาพบนหอยเชิ้งสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งผู้ชมสามารถรับรู้ได้ด้วยประสบการณ์ ที่ง่าย ๆ การทำงานศิลปะ หากผู้ชมสามารถรับรู้ และเข้าใจในสิ่งที่ศิลปินนำเสนอได้ก็นับเป็นบรรทัดฐานหนึ่งที่ดีได้ถึงความสำเร็จในการทำงานศิลปะของศิลปิน

จักรพันธ์ ธนธีรานนท์ ได้พยายามลดความสุดเอื้อมของศิลปะชั้นสูงให้ถึงมือของผู้ชมได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ถึงขั้นยกอำนาจส่วนหนึ่ง ในการสร้างสรรค์ผลงานให้อยู่ในมือของผู้ชมเอง ในครั้งนี้เขาได้ทำงานศิลปะร่วมกับ นักศึกษา จากสถาบันต่างๆ และผู้สนใจ กว่า 20 ชีวิต ภายใต้ชื่อโครงการ สัมมนาเชิงปฏิบัติการ “จิตรกรรมไทยในมุมมองของนักถ่ายภาพรุ่นใหม่” โดยใช้ตู้ถ่ายภาพจิตรกรรมไทย ที่ให้ความน่ารักสนุกสนานเป็นตัวดันเรื่องเปิดประเด็น

ศิลปินอีกท่านในกลุ่มที่สนใจความสนุกสนาน ที่นำเสนอผ่านงานศิลปะ คุณ นัยนา หอมแถม นำเสนอสภาวะอารมณ์ที่สนุกสนาน ของตัวเองที่บอกผ่านทางใบหน้า ที่ลดทอนความคมชัดด้วยภาพจากเครื่องส่งเอกสาร (Fax) ออกมาเป็นงานแนวติดตั้ง จัดวางสัมพันธ์กับพื้นที่แสดงงาน ผลงานอาจจะตั้งคำถามกับผู้ชมถึงสภาวะลวงที่ซ้อนทับกันอยู่หลายชั้นในความคิดของศิลปิน

นอกจากศิลปินทั้งห้าท่านแล้ว ในครั้งนี้ทางกลุ่มได้เปิดโอกาสให้ศิลปินรุ่นใหม่ที่มีผลงานที่มีคุณภาพจำนวนสี่ท่านได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการ แสดงอีกด้วย ได้แก่ คุณ เอกลักษณ์ นั้บถีสสุข ศิลปินผู้เคยเข้าร่วมนิทรรศการ Month of Photography Bangkok ผลงานของเอกลักษณ์ มักนำเสนอแนวความคิดที่เหน็บแนมสังคม ด้วยภาพของบุคคล ที่แสดงอาการผิดปกติ แปลกแยก กับสิ่งที่อยู่รอบตัวบนภาวะที่หนักอึ้ง ในครั้งนี้ก็เช่นกัน เขานำเสนองานชุด “Heterotopia” (พื้นที่แห่งความขัดแย้ง) เป็นการสะท้อนสิ่งที่ศิลปินเห็นว่าเกิดขึ้นในสังคมเมือง

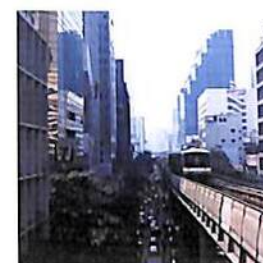

ศิลปินอีกท่านที่มีความสนใจในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนในสังคมเมืองคุณ หมวย ปาวิวุฒิพงษ์ ซึ่งมีประสบการณ์เคยเข้าร่วมนิทรรศการ Month of Photography Bangkok หมวยใช้เวลาเกือบครึ่งหนึ่งของชีวิตในการหาประสบการณ์ และทำงานศิลปะในต่างประเทศ แต่เมื่อเธอกลับมาแผ่นดินเกิด และปรับสภาพชีวิตได้ตามกระแสที่ไหลไปแล้ว สิ่งที่เราเห็นไม่ได้เป็นความยินดี หรือต่อต้าน กับสภาพ “เปลือก” ที่ทุกคนกำลังไผ่หาแต่ศิลปินมีความตั้งใจให้ผู้ชมงานได้หยุดคิด และตระหนักถึงสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ ผ่านงานชุด “Brush On”

คุณพรทวีศักดิ์ ริมสกุล ศิลปินอีกท่านที่เคยร่วมแสดงงาน ในเวทีระดับนานาชาติหลายครั้ง ผลงานของเขาเป็นการมองอย่างเห็นคุณค่า และพยายามให้ชีวิตกับ วัตถุ หรือวัสดุที่หาได้รอบๆตัวผ่านจินตนาการแบบเด็กๆ บนความคิดของเขา ในงานชุด “We will be your light when the sun deserts you” เขานำหลอดไฟนีออนจำนวนกว่าสี่สิบดวง มาเรียงต่อกันเป็นรูปทรงกลมขนาดใหญ่ คล้ายสัญลักษณ์ ของพระอาทิตย์แล้วนำไปติดตั้งในสถานที่ต่างๆ และนำมาเสนอเป็นภาพถ่ายอีกครั้ง

การทำงานศิลปะภาพถ่ายด้วยกระบวนการคิดที่ซับซ้อนและ ต้องการความแม่นยำในการคำนวณจำนวนช่องฟิล์ม เพื่อสร้างความหมายใหม่ กับภาพที่ปรากฏเมื่อพิมพ์ออกมาด้วยเทคนิค Contact Print น่าจะเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดที่สุดในงานของคุณ ประทีป สุราทองไทย ศิลปินผู้พัฒนาตัวเองจากการเขียนรูปมาถ่ายภาพอย่างจริงจัง เนื้อหาที่เขาสนใจมักจะเป็นภาพของบุคคล ทั้งที่มีชีวิต และที่เป็นรูปปั้น โดยในการแสดงงานครั้งนี้เขามีศิลปะตะวันออกเป็นสิ่งที่ให้แรงบันดาลใจ

นับได้ว่าการจัดการแสดงนิทรรศการในครั้งนี้ เป็นการรวมตัวกันของผู้สร้างสรรค์ งานศิลปะภาพถ่ายที่มีประสบการณ์สูง หลากหลายมุมมอง และเทคนิคกระบวนการสร้างสรรค์ ทางกลุ่มหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้ชมจะได้รับทั้งประสบการณ์ ทักษะคิด และความสุข ที่ศิลปินได้มอบให้ ในครั้งนี้ และ โอกาสต่อไปในอนาคต

Vitalistic Group
กุมภาพันธ์ 2547

**Itthi
Khongkhakul**
อิทธิ คงคากุล

ชื่องาน ความงามซ่อนเร้น

แนวความคิด (Concept)
ในการถ่ายภาพ ของอิทธิ คงคากุล

ภาพถ่ายของอิทธิ คงคากุล
มุ่งเน้นการแสดงออกในความงามที่องค์ประกอบศิลป์ (Art Elements) และการจัดองค์ประกอบศิลป์ (Principle of Arrangement) เป็นสำคัญ ศิลปินทำหน้าที่ค้นหาความงามที่ซ่อนเร้นอยู่ในธรรมชาติรวมทั้งความงามในวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมีอยู่ทั่วไป แต่คนส่วนใหญ่มิได้สังเกตเห็นหรือให้ความสนใจจึงได้มองข้ามไป

ศิลปินได้นำเอาความงามที่มีอยู่ในสิ่งเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็นรูปทรง สี สัน พื้นผิว แสงเงา ฯลฯ มาใช้เป็นวัตถุดิบ และได้ทำการสร้างสรรค์โดยการตัดทอนต่อเติม จัดองค์ประกอบภาพใหม่ ใช้เทคนิคด้านจิตรกรรมทำการเสริมแต่งให้เกิดความงามตามความคิดและจินตนาการ โดยมิได้ใช้เทคนิคห้องมืดหรือใช้คอมพิวเตอร์แต่อย่างใด

Rama IX Art Museum Foundation

**Pramuan
Burusphat**
ประวัญ บุรัชพัฒน

ชื่องาน Triptych 2003 / 03
ชื่องาน Triptych 2003 / 04

Wisoot Suttigulvet
วิสูตร สุทธิกุลเวทย์

ชื่องาน Ugly

แนวความคิด (Concept)
กาลเวลาที่ผ่านไปแต่ละยุคสมัย ไม่เพียง
กัดกล่อนภาพหนังให้ทรุดโทรม แต่
งานจิตรร ของช่างฝีมือโบราณก็สูญหายไป
จากคนรุ่นปัจจุบัน

Rama IX Art Museum Foundation

Jakraphun Thanateeranon
จักรพันธ์ ธนธีรานนท์

ชื่องาน จิตรกรรมไทยในมุมมองของ
นักถ่ายภาพรุ่นใหม่

แนวความคิด
ลดความตึงเครียดของศิลปะชั้นสูง ให้ถึงมือ
ของผู้ชมได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ยกอำนาจ
ส่วนหนึ่ง ในการสร้างสรรค์ผลงานให้
อยู่ในมือของผู้ชมเอง ในครั้งนี้ จักรพันธ์
ได้ทำงานศิลปะร่วมกับ นักศึกษาจาก
สถาบันต่างๆ และผู้สนใจ กว่า 20 ชีวิต
ภายใต้ชื่อโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ
“จิตรกรรมไทยในมุมมองของนักถ่ายภาพ
รุ่นใหม่” โดยใช้ผู้ถ่ายภาพจิตรกรรมไทย
ที่ให้นิพนธ์น่ารักสนุกสนานเป็นตัวต้นเรื่อง
เปิดประเด็น

Naiyana Homcham
 นัยนา หอมแซม

ชื่องาน N.FAX

Rama IX Art Museum Foundation

Muay Parivudhipongs

หมวย ปรีวุฒิพงษ์

ชื่องาน brush on

งานชุดล่าสุด 'brush on' เป็นคำถามที่เกิดขึ้นจากการมองไปรอบๆ กรุงเทพฯ อะไร เคลื่อนที่และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หมวยรู้สึกวุ่นวาย ทุกคนต้องกระโดดเข้าร่วมในการแข่งขัน แต่ไม่มีผู้ใดไม่มีเส้นชัย ไม่มีกรรมการ เราไม่มีจุดหมายปลายทาง ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

แต่หมวยคิดว่า เรากำลังสูญเสียความเป็นตัวเองและไขว่คว้าหาสิ่งที่ไม่ใช่เป็นตัวเรา โดยรับอะไรบางอย่างเข้ามาเพื่อให้รู้สึกดีและมีความเป็นสากล

เรากำลังทำให้ใครประทับใจอยู่หรือมีอะไรอยู่ข้างใต้เปลือกเหล่านี้ หมวยอยากส่งต่อคำถามพวกนี้ให้ทั้งตัวหมวยเองและพวกเราทุกคนช่วยกันคิดต่อ

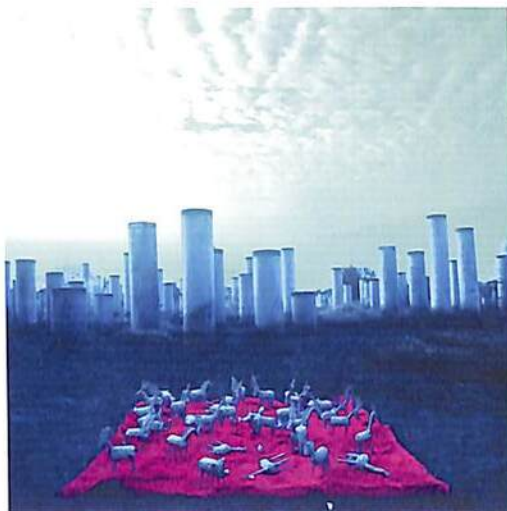

**Ekkalux
Nukturesook**

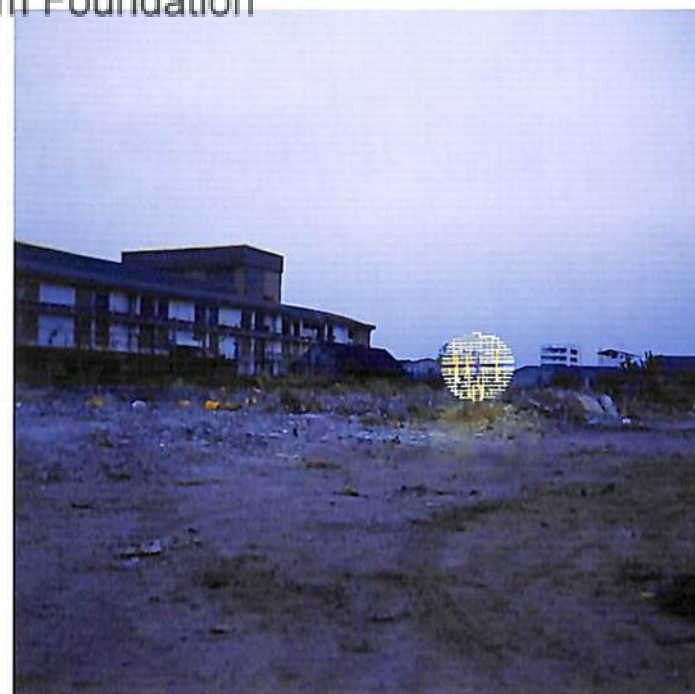
เอกลักษณ์ นับถือสุข

ชื่องาน Heterotopia

สังคมไทยเป็นสังคมที่ปนเป ระหว่าง
สังคมเกษตรอุตสาหกรรม และหลัง
อุตสาหกรรม เป็นการมาพร้อมกันของ
ทุกระบบ จนผู้คนในสังคมแทบจะต้อง
รับเกือบไม่ทัน ระบบที่ผสมปนเปจน
บางครั้ง ทำให้เกิดความคลุมเครือซ้อน
เร้นลึกกลับ และบางครั้งก็กดทับ/ปิดกั้น
ในพื้นที่อื่นแต่ในขณะเดียวกันท่ามกลาง
ความขัดแย้งทั้งทางกายภาพ, ความคิด
ก็ยังสามารถเดินทางได้อย่างสิ้นโหล,
กลมกลืน ซึ่งก็เป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่งของ
“วัฒนธรรมแบบไทยๆ”

Rama IX Art Museum Foundation

**Porntaweesak
Rimsakul**

พรทวิศักดิ์ ริมสกุล

ชื่องาน We will be your light
when the sun desert you

“ใช้เสียงผิวกาย, ใช้เป่าผ้าให้แห้ง,
ใช้เสียงที่นอนให้สะอาด, ใช้ผาเนื้อแดดเดียว,
ใช้เวลาแทนนาฬิกา, ใช้ให้ไปเป็นเพื่อน
ทุกแห่งหน, ใช้เป็นเฟอร์นิเจอร์ประดับ
ในยามชมวิวก่อนค่ำ

ดวงอาทิตย์สารพัดประโยชน์ดวงนี้
ถูกใช้ทุกวัน ทุกวัน ซึ่งถ้าเกิดวันใดหมดอายุ
หรือดับลงราวกับหลอดไฟที่เสื่อมสภาพ
เราจะใช้ดวงอาทิตย์ดวงใดต่อไป”

